

Той предпазливо стана, изми се, избърсна се и слезе да прегледа колата. Градчето вече бе съвсем събудено. Нибето беше чисто и ослепително синьо. Всесъщият гъст аромат тежеше в хладния утрен въздух, но сега вече по-успокоен и поносим.

Той дълго ходи из кривите, пращни улички, сетне отведе колата за бензин и когато се върна, младата жена го чакаше вече пред хотела, стъкмена, малко бледа от безсънието, но бодра. Тя цялата беше някак утренна, лека, прозрачна, със своята гъвкава фигура, с високите заоблени рамене, със широкото палто на големи квадрати, в джобовете на което бе мушнала дълбоко ръцете си.

„Тя наистина е прелестна!“ — помисли той, но за първи път в това нямаше нито трепет, ни възторг, а само една спокойна преценка, която сякаш не го засягаше.

Пиха кафе под една асма, дето бе напълно и пометено. Сега градецът изглеждаше още по-нищожен от снощи, когато тъмнината и редките светлинки скриваха образа му. Започваше отново един